

?I si nosaltres fem la nostra part?

«Hem de teixir un nou paradigma, en el que siguem conscients del nostre privilegi per ser capaços de renunciar i revertir»

Vagi per endavant que aquest article està dirigit als homes. Una vegada aclarit, ja podem començar. No és tracta d'excloure ni de parlar per elles. L'objectiu és assumir un paper en una lluita que serà més o menys feixuga en funció del que estiguem disposats a fer els privilegiats: els homes.

Participem d'una societat que encara que ha avançat tímidament es troba arrebossada de masclisme. Les nostres estructures socials i econòmiques són totalment falocèntriques. El patriarcat no és en cap cas un fenomen atmosfèric, aliè a la societat. És una estructura de valors i incentius construïda i emparada. Per sort, hem pogut veure com les dones, cada vegada amb més contundència, intentaven revertir aquesta situació. Elles han pres un paper actiu en la transformació. Han assumit l'embat i s'han marcat la fita de no retrocedir en la seva equiparació vital.

Però mentrestant els homes què fem? Perquè som els homes els que passiva o activament agredim i sotmetem. Som els homes els que violem o forcem. Som nosaltres, també, els que convertim l'assetjament en esport. Som els que callem i emparem. Hem assumit que no és cosa nostra, que no és exactament la nostra lluita. Ho hem fet sobretot des de les posicions tradicionalment més crítiques amb el tradicionalisme. L'esquerra de vocació transformadora opta per no fer nosa, en el millor dels casos. Aquesta passivitat, crec, no ajuda. Fa més vulnerable aquesta visió àmplia de la humilitat. Facilita els atacs, la caricaturització tant de la dreta rànica com de la suposada esquerra. La que només conserva rojor en una flor cada vegada més pansida, cada dia més taronja.

Crec que homes, nens, avis, pares o companys no hem de caure en l'estereotip buit de contingut. Crec que hem d'anar a l'arrel del conflicte, l'esquema de poder.

Hem d'aprendre a escoltar però també a sentir. Escoltar és la part fàcil, comença per callar i deixar que l'altra parli, permeabilitzar el discurs, i no convertir el fet de ser dona en una cursa de resistència. Callar és no exigir a les dones estar empoderades, lluitar i ser empàtiques. Escoltar és assumir que partim d'una situació de poder i privilegi. Però no ni ha prou amb escoltar, també cal prendre part. Hem de fer un exercici actiu, hem de sentir, en un aspecte ampli: les paraules, els discursos, però, també empatitzar, assumir els intangibles, les seves ressonàncies. A partir d'aquí omplir de significat la paraula igualtat.

No hem de ser els homes qui diguem a les dones com construir la seva resistència, com viure la seva lluita. Però hem d'assumir que si no formem part de la solució, som part del problema. No podem esperar a que elles lluitin cada conquesta, no podem simplement contemplar el desgast personal i generacional i la rêmora de greuges. Hem de ser capaços d'aspirar a la construcció d'una nova masculinitat, allunyada d'apriorismes basada en el respecte i el reconeixement. Cal assumir la desconstrucció personal i social, per poder veure i sentir el possible greuge però també el privilegi.

El nostre eix ha de ser l'autoexigència, la revisió contínua. No es tracta de no equivocar-se, es tracta de ser capaç d'entendre l'error. Significar i reparar si cal, individual o col·lectivament.

Hem de teixir un nou paradigma, en el que siguem conscients del nostre privilegi per ser capaços de renunciar i revertir. No de manera gratuïta, sinó en pro d'un món millor. No només per les dones, sinó per tots nosaltres.

